

Son nükleer savaşın dünya çapında yol açtığı yıkım sonrasında uygarlık yeniden inşa edilirken, ortak bir dile ihtiyaç duyulmuştu. Ama bu dil, hiç bir etnik grubun kültürünü ve egemenliğini yansıtmamalı, herkese eşit mesafede olmalıydı. Bu amaçla yeni bir dil tasarlandı. Esperanto ve Interlingua'dan farklı olarak, bu sefer bilgisayar algoritmaları ve mevcut dillerle ilgili dev veri bankaları kullanılmıştı. Hem dilbilgisi kuralları hem de kelime hazinesi, dünya dillerinin ortak paydasını yansıttığı ve her şey kuralı olduğu için bu dili öğrenmesi son derece kolaydı.

Kültürel geçmişi yansıtan pek çok kelime bilinçli olarak dilin dışında bırakılmıştı. Mesela savaş, esir, nişancı, kiralık katil, mafya ve benzerleri, yeni nesillerin hiç de hatırlamak istemediği kavramları çağrıştırdığı için yoktu.

Özellikle gençler, sanal eğitmen ve çevirmenlerin de yardımıyla, bütün yazışmalarını bu dilde yapmaya başlamıştı. Dünyanın her yerindeki yaşlılarıyla iletişim kurabileceklerini fark ettikten sonra, artık okulda bir başka yabancı dil öğrenme konusunda son derece isteksizlerdi. Zaten basit ve kuralı bir dilden sonra, bin bir türlü istisna içeren doğal dilleri öğrenmek onlara eskisinden de zor geliyordu.

İnsanları birleştiren bu yeni dilin tümüyle İngilizce'nin yerini alması için tek bir eksik vardı: Onu anadili olarak konuşan bir grup insan. Bu da insanlığın bir başka ortak projesiyle aynı sıralarda gerçekleşti.

Bir taraftan soyu tükenen hayvanların ve bitkilerin korunmaya alınması, diğer taraftan daha doğal ve basit bir hayata geri dönme arzusu, toprakana kültürünün yeni projesini doğurmuştu: Pasifik'te yepyeni bir ada!

Tasfiye edilmekte olan nükleer silah stokları da çok işe yaramıştı: Dağların parçalandığı, dev kayaların muazzam vinçlerle kaldırılıp daha da büyük gemilerle taşındığı bu proje, asteroidlerin fethinden bile daha popülerdi o günlerde.

Adanın yeri belirlenirken, hem yıl boyu güneş gören, hem de yeterince yağmur alan bir nokta seçilmişti. Dışarıdan fosil yakıt veya su takviyesi gerekmeyecekti böylece. Ayrıca ısınma masrafı sıfırdı.

Soyu tükenmekte olan çok sayıda kertenkele, kaplumbağa, keseli sıçan, fok, kuş ve yengeci getirdikten sonra, büyük kıtalarda zaten çok yaygın olan fare ve tavşan gibi hayvanların da gelip diğerlerini yuvalarından etmemesi için adayı karantinaya almak gerekiyordu.

En önemli sorun ise, insan faktörüydü. Adada kaç kişi, nerede ve nasıl yaşayacaktı?

Bir grup tam anlamıyla öze dönmek ve bin yıllar öncesi avcı-toplayıcı hayatını yeniden canlandırmak istiyordu. Güneş enerjisiyle de çalışsa modern teknolojinin her türüne karşıydılar. Adada turist istemiyorlardı. İthalat ve ihracatı reddediyorlardı, kendi kendine yetmeyen bir ütopya, ütopya değildi onlar için. Kıyafetleri gibi silahlarını da kendileri yapacak ve elbette protein ağırlıklı bir beslenme rejimine sahip olacaktı.

"Doğal" olarak, başta vejetaryen gruplar olmak üzere, toprakana kültürünün büyük kısmı bu plana karşı çıktı. "Avlanmak" fikri pek de hoş gelmemişti kimseye, hele de korunması gereken türlerle dolu bir adada.

Milyonlarca gönüllü içinden birkaç bin kişi, uzun ve zorlu bir eleme süreciyle seçildi. Kadın erkek eşitliğinden farklı kıtaları, yaş gruplarını eşit miktarda temsil etmeye kadar, birçok denge gözetilmişti.

Adada liman yoktu ve bu bilinçli bir tercihti. Ne inşaat malzemesi, ne mobilyalar ne de motorlu araçlar isteniyordu. İnsanlar kendi evlerini de eşyalarını da kendileri yapıyor, gidecekleri yerlere de yürüyorlardı.

Arada bir uğrayan uçaklar az sayıda zorunlu şey taşıyordu: Metal araç gereç, ilaç ve elbette ki turistler. Sonradan uçakların yerini daha gürültülü zeplinler aldı.

Rüzgâr enerjisi büyük potansiyele sahipti ama estetik sebeplerden reddedildi. Sadece güneş enerjisi kullanılıyor, o da her evin kendi çatısından elde ediliyordu, bir dağıtım şebekesi yoktu. Dolayısıyla aydınlatma cihazları ve tablet, telefon, bilgisayar dışında bir şey kullanmak imkânsızdı.

Belki de en ironik olanı, adayı ziyaret etmek isteyenlerin astronomik ücretleri gözden çıkarma zorunluluğuydu. Bu "sade" hayat tarzını yerinde gözlemlemek ancak en zenginlerin gücünün yeteceği bir lükstü. Ne de olsa her şeyin bir bedeli vardı. İlk yatırımın geri dönmesi yıllar sürecekti.

Ortaya çıkan sonucu hiçbir grup tam olarak beğenmese de, geçmişe sünger çekip yeni bir başlangıç yapmak isteyen insanoğlu önemli ilk adımı atmıştı: Tümüyle sıfırdan tasarlanmış bir toplum.

Çizim : Ersan Yağız

